DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR

SÓTI KLÁRA rajza

MELLÉKLETTEL

XXIV. ÉVFOLYAM. 10. SZÁM. 1980. OKTÓBER ÁRA: 4,— Ft

KISKUN FARKAS LÁSZLÓ:

Altató

Elfújták a nap fényét a
szédelgő szelek,
árnyék-ágyba bújt az árnyék —
fönt lenni minek?

Békaszájak bekapták a
madárhangokat,
az se hallhat éneket már,
aki fönt marad.

Lépes mézzel kente be a
hold az utakat,
csizma, cipő, saru, bocskor
mind beleragad.

Csillag surran, bagolyszárny leng
a lombok alatt,
éjfél-völgybe, hajnal-hegyre
száll a pillanat.

. . .Elaludt már itt mellettem
ez a kisgyerek,
a fülébe dudorászni,
dúdolni minek?

KOLTAI ÉVA rajza

ÜZENI

Kedves Barátaink!

Új játékot játszunk a gyerekekkel. Ez most inkább iskolás játék, de azért Mackó is itt ül velünk, figyel, és ha megszólal, nagyon okosakat mond. A kert végébe telepedtünk egy nagy diófa köré. A játékvezető mond egy állatnevet, lehet például: béka. A szomszédja hozzátesz egy másik állatnevet, olyat, amelyiknek a kezdőbetűje megegyezik a „béka" szó utolsó betűjével, tehát „a". Mondjuk: agár. A sor így folytatodhat: rigó, oroszlán, nyúl, ló, orrszarvú, uszkár, rák stb. Minél ügyesebbek, találékonyabbak a játékosok, annál hosszabb lesz a szókígyó. (Azért nevezzük így, mert olyan hosszúra lehet nyújtani a felsorolást, mint egy kígyó.) Ha a játék nehéz vagy már unalmas állatnevekkel, más szabályok szerint játsszuk. Egyszerűbbé, könnyebbé válik, ha bármilyen szót elfogadunk, amelynek első betűje azonos az előző szó utolsó betűjével. Nehezebb a dolgunk, ha szűkítjük a szavak körét. Probáltuk már úgy is, hogy csak az utcánkban található tárgyak nevét mondjuk. Ti is tudtok szókígyókat csinálni?

Augusztusi rejtvényünket az fejtette meg helyesen, aki napraforgot rajzolt, hiszen hiányzott egy szirma a képen. Most a következő gyerekek kapnak jutalomkönyvet:
Apágyi Józsika, Balogh Gábor, Hegedűs Szilvia, Labancz Dani, Lezsák Eszti, Mészáros Bori, Plank Edit, Rutkai Bori, Simon Tünde, Szabó Rita, Terei Gyuri, Budapest — *Baksa Éva és Kornélia,* Vecsés — *Bencsik Évike,* Mesterszállás — *Benkő Tamáska,* Balassagyarmat — *Beyer Jutka,* Sopron — *Bocz Karcsi,* Mezőtúr — *Boda Boglárka, Bódi Balázs és Bernadett,* Lábatlan — *Fazekas Péter,* Veszprém — *Horváth Péter és Petra,* Hatvan — *Kádár Zsolt,* Monostorapáti — *Kőhalmi Jancsika,* Szentes — *Kunkli Csilla,* Debrecen — *Liptai Lívia és Zita,* Miskolc — *Ocskó Ildikó,* Forráskút — *Perényi Zsuzsika,* Székesfehérvár — *Réti Gyurika,* Szigetszentmárton — *Salamon Péterke,* Győr — *Szalai Gábor,* Kiskunhalas — *Varró Andi,* Orosháza — *Borsodi Ércelőkészítő Mű óvodája* — Sajókeresztúr.

Szeretettel köszönt benneteket a két jó barát

Fickó és

MÓRA FERENC:

SELYEM JÁNOSKA

Csapzott szőke hajával, bánatos kék szemével itt látom magam előtt Selyem Jánoskát, ahogy a nevét leírom. És fáj a szívem, ahogy suttogja a sírásra görbült puha szájacskája:

— Tamás, ne haragudj rám!

Igazság szerint nem is volt semmi okom Jánoskára haragudni. Soha meg nem bántott egy tekintettel se. Mást se, nemhogy engem. Olyan volt mindenkihez, mint a lágy kenyér. Szerette is mindenki, csak én nem. Mindig elfutott a méreg, mikor a tanító úr azt mondta:

— Fiúk, Selyem Jánoskáról vegyetek példát!

— Miért Selyem Jánoskáról? — hányta ilyenkor a hab a lelkemet. — Hát mivel különb ember ő énnálam? Ő is mindenből egyes, én is az vagyok. Neki is szűcsmester az apja, nekem is. Csakhogy az övé szegény szűcsmester, az enyém meg gazdag szűcsmester. Ő gyáva, mint a nyúl, én bátor vagyok, mint az oroszlán.

Úgy is néztem szegény Jánoskára mindig, mint valami haragos oroszlán. Ő meg félve nézett rám, mint valami ártatlan nyúl.

— Tamás, ne haragudj rám! — mindig ezt mondta a búzavirágszín szemével. Biz én pedig nyilván még most is haragudnám rá, ha egyszer a sárkány össze nem barátkoztat bennünket. Nem kell megijedni, nem volt ennek a sárkánynak hét feje, csak egy, az is papírból. Nem is fújta ez dühösen a tüzet valami sötét barlang fenekén, hanem úszkált szép szelíden a levegőégben. Nem is kellett ezt láncra verni valami híres mesebeli hősnek: elég volt neki egy szál vékony zsineg, annál fogva is úgy jött utánam, mint a kezes bárány.

SÓTI KLÁRA rajzai

Az volt éppen a baj, hogy csak kezes bárány volt a sárkányom. Én azt szerettem volna, hogy sasmadár legyen. Ritka szép jószág volt, hosszú farkú, kerek fejű, még szeme is volt neki piros papirosból. Nem ért az semmit, ha a zsinegje kurta volt.

— Csak lent, csak lent, csak lent! — egyre azt csörögte a papírfarka, míg piros szeme vágyakozva nézett fel a magasba, ahol vígan legelgettek a többi fiúk sárkányai.

Én meg sóhajtottam nagyokat, de ez csak nem vitte följebb a sárkányt. No, majd följebb viszi a vontatás! — gondoltam magamban.

Ravasz mesterség az a vontatás. Abból áll, hogy az egyik gyerek fölébe kerül a maga sárkányával a másikénak, nagyot ránt rajta, beleakaszkodik a zsinegbe, s odavontatja magához a zsákmányt. Vontattam volna én is, ha lett volna mit. De hogy kerüljek én az én bukdácsoló jószágommal azok fölé a kevély sárkányok fölé?

Szerencsére megláttam, hogy az utca végiben Selyem Jánoska is sárkánnyal vesződik. A sárkány is olyan gyámoltalan volt, mint a gazdája. Toldott-foldott vastag papír a feje, papsajt-nehezék a farkában.

Hanem zsinegje volt neki szép hosszú, s az kellett nekem éppen. Ahogy nekilendült egy kicsit a nehéz fejű sárkány, rohantam elő az enyimmel, mint a nyíl, s úgy lerántottam, hogy Jánoska csak akkor kapott észbe, mikor már hozzá is kötöztem a zsinegjét a magaméhoz.

— Ne vedd el, Tamás, az Isten áldjon meg! Látod, én sose bántom a más játékát!

— Nem ám, mert gyáva vagy.

Szegény Selyem Jánoska még akkor is a szemét törölgette, mikor én már a harmadik utcán szaladtam. Vitt magával a sárkány. Úgy csattogott most már szabad röptében, mint valami szilaj sasmadár.

— Csak fel, csak fel, csak fel!

Le is szedtem minden sárkányt, amit a falu felett észrevettem, s annak a zsinegével mind az enyémet hosszabbítottam. Már a falu tornyát is meghaladta a sárkányom, mikorra ki-

bújt a hold a nyárfák mögül, és eltátotta a száját:

— Nini, ezután két holdvilág lesz az égen?

Az én sárkányom pedig megállt egy pillanatra, s olyanfélét gondolhatott magában:

— Ejnye, az volna ám még szép, ha ezt az ezüst sárkányt is le tudnám vontatni!

Azzal fölkapta a fejét, nagyot rántott a karomon, sürr, elszakadt a zsineg. Lengett, forgott, kóválygott a sárkány, s úgy bukott le fejjel, hogy majd meghasadt érte a szívem. Szentül hittem, hogy beleesett a holdvilágba. Dehogy esett pedig, dehogy! Reggel, ahogy kinyitom a könnyes szemem, ott zörög a sárkány az ablak kallantyújára akasztva. Fél szeme ott maradt ugyan a holdban, de annál barátságosabban hunyorgott a másikkal:

— Ugye, hogy ármányos teremtés vagyok én, kisgazdám?

Ahogy kiszaladok, látom ám, hogy Selyem Janika ott kucorog a sárkány mellett a porban.

— Visszahoztam a sárkányod — azt mondja —, ott esett le a mi udvarunkon, éppen az ól tetején.

Nagyon megszégyelltem magam, s kantárjánál fogva ráhúztam a sárkányt a Janika karjára:

— Legyen a tied — mondtam lesütött szemmel —, hiszen a zsinegje úgyis a tied volt.

Akkor értettem meg, hogy mivel különb ember ő énnálam.

SZÉKELY DEZSŐ:

Napraforgó

Mint szélben a tarka forgó,
körbejár a napraforgó:
követi a nap járását,
mint hű kutya a gazdáját.
Ha leszáll az esti sötét,
ő is becsukja a szemét,
s álmodik egy régi nyárról,
szántó-vető nagyapákról
s tán egy szöszke kislegényről,
aki messze ment a fényből,
vándorol, mint népmesékben
s pitypang-pihét fújó szélben
forog, mint a tarka forgó,
s nem felejt el, napraforgó.

SARKADY MÁRIA:

EZ EGY RÖVID MESE? MENJ MÁR!

Rövid, akár a nyúl farka: szokták mondani így, vagy úgy: „Ez a mese bizony nyúlfarknyi volt." Aztán még a malac farkát is sokszor emlegetik, ha a rövidről van szó. Így hát valami elképzelésünk csak akad most már a rövidről.

Igen ám, de mit gondoljon az, aki még egy fia nyulat, de még egy visítozó kismalacot sem látott? És mennyi-mennyi rövidség van ezen a világon, és mennyi minden, ami csöpp, picike. Ilyen icike-picike Gyöngyvér is. Picurka. Aprócska. Akkora, mint egy babszem. Ahá! Itt sétál a Babszem Jankó! Szervusz, Babszem Jankó! Olyan csöppecske vagy, mint egy borsó! No, nézd csak! Hát nem ott mászkál a borsó közt a kertben Borsószem, a tündér...

— Látod, Gyöngyvér? Milyen rövidek a nappalok! — mondta Gyöngyvér édesanyja a villamoson, és kimutatott a körútra: — Szinte sötétben megyünk haza.

— Rövid, rövid — énekelte Gyöngyvér, és azt nézte, hogy a villamos mellett a Marx téri kanyarban mennyi rengeteg autó ácsorog. Aztán ütemesen dobolt az ablakon: — Süss föl nap! Jöjj föl nap! Rövid nap! Rövid nap!

— Gyöngyvér! Tudod te egyáltalán, mit jelent a rövid? — kérdezte az édesanyja.

— Rövid, rövid, rövid — dobolt tovább Gyöngyvér.

— Majd otthon megbeszéljük — emelte le édesanyja Gyöngyvért a villamosról, mert rövid idő múlva megérkeztek. — Most a bevásárláshoz szükséges kerülőt sem kellett megtennünk, mert mindent megvettünk tegnap. A rövidebb úton megyünk haza, jó? Milyen utcában lakunk?

Gyöngyvér ránézett, és csak annyit mondott:

— Menj már! — s magában azt gondolta: „Milyen sokszor megkérdezte már anyu, és én mindig megmondtam. Most nem mondom! Azért se! Ne felejtse el! Vagy kérdezze meg aput!"

Erzsi néni is megkérdezte már az óvodában, ki hol lakik:

— Te hol laksz, Gyöngyvér?

— A tizenharmadik kerületben, a Herzen utca hatban.

S nem egyszer megtörtént már, hogy a gyerekek közül valaki megszólalt:

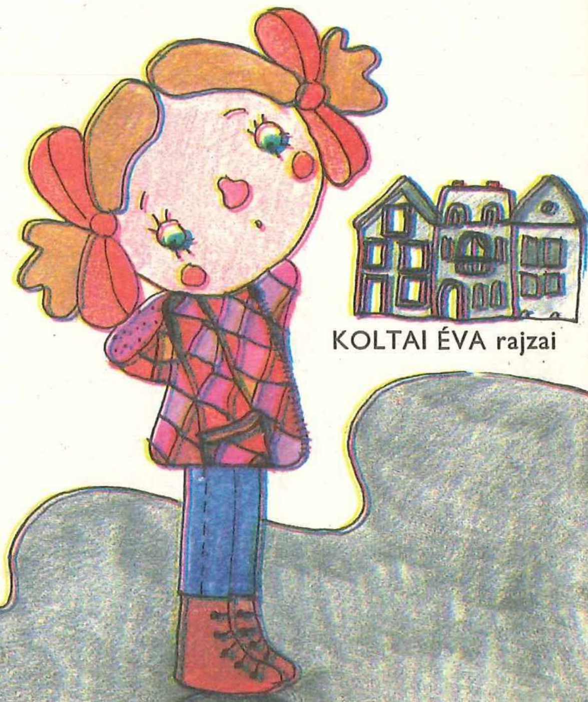
— Nem is ott lakik a Gyöngyvér! Hanem a Herce-hurca utca hatban!

Gyöngyvér a nagy nevetésben mindig csak azt mondta:

— Menj már...

De ez tegnap történt. Az is lehet, hogy tegnapelőtt. Sőt, az is lehetséges, hogy még azelőtt.

— Ami tegnap volt, tegnap volt. Ami teg-

KOLTAI ÉVA rajzai

nap volt, elmúlt. Ami most van, az ma van. Most megérkeztünk haza — ugrált Gyöngyvér.

— Így igaz — bólintott az édesanyja, és hirtelen felkiáltott: — Vigyázz! Pocsolya! — de elkésett.

Gyöngyvér sohasem a földet nézte, hanem az embereket, a házakat. Mert egyáltalán, milyen érdekesség található egy pesti pocsolyában? Nem is mély, csak éppen akkora, hogy a piros cipőjének a fűzőjéig ér, és hívatlan vendégként ott terem a cipőjében.

— A békakirály nagy pocsolyában lakik, ugye, anyu?

— Nagyon nagyban — felelte az édesanyja, s ezen mindketten elméláztak, úgy lépkedtek hazáig.

— Te anyu! — szólalt meg a ház előtt Gyöngyvér. — Valamit nem értek. Az óvodánál ugye száraz volt a járda? Itt meg pocsolyás. Itt esett az eső, ott nem esett. Pedig egybe van az ég, nem igaz?

— Igaz, Virágom — mondta az édesanyja. — Az ég egyben van, de az eső a felhőkből esik, és van úgy, hogy a felhő is egyben van, elterül az egész város fölött, s akkor az egész városban esik az eső. Most kisebb felhők úszkálnak a levegőben, így aztán az egyik kerületben esett az eső, a másik kerületben nem esett.

— Ott nem esett, itt esett — nézte a földet Gyöngyvér.

Otthon éppen azt a megátalkodott vizes cipőfűzőt oldozták-bogozták, amikor édesanyja testvére, Klári néni jött a lányával: Ágival. Gyöngyvér szemében már nagy lány volt az Ági, első osztályba járt. És eszébe jutott, amiről a múltkor beszéltek, és sehogy sem tudta megérteni: egy ilyen nagy lánynak hogyan hiányozhatnak a fogai? Neki, a sokkal kisebbnek mind kinőtt szépen, és ragyogó fehéren nevetnek vissza a tükörből napjában tízszer is, ha úgy akarja.

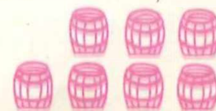
— Neked nincs is fogad! — táncolta körül Gyöngyvér egyik lábán a piros cipővel, a másik lábán a fapapuccsal Ágit.

— Neked sem lesz egy darabig — felelt sértődötten Ági. — Ha majd neked is kihullanak a tejfogaid, és még nem nő helyettük másik.

— Menj már, te buta! — felelt még sértődöttebben Gyöngyvér. — Az én fogam nem tejből van ám! Az én fogam csontból van ám! — aztán meg azért mérgelődött, miért kell ezen annyira nevetni. Csak akkor nyugodott meg, amikor meghallotta, hogy édesanyja az előbbi pocsolyás esetet meséli, az egybefüggő éggel együtt, és ez ütötte meg a fülét: „Gyöngyvér okos." Bár igen halkan mondták.

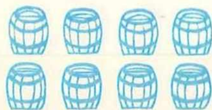
Nagyon megörült. Hasra vágta magát a rekamién, s a levegőben kalimpált a lába.

— Én vagyok a legokosabb az óvodában! Meg a Kiss Jutka! Na meg a Radványi! — s az arcát eltakarta egy kispárnával, mert érezte: nem illő, hogy az ember önmagát dicsérje.

Terméshozó ősz

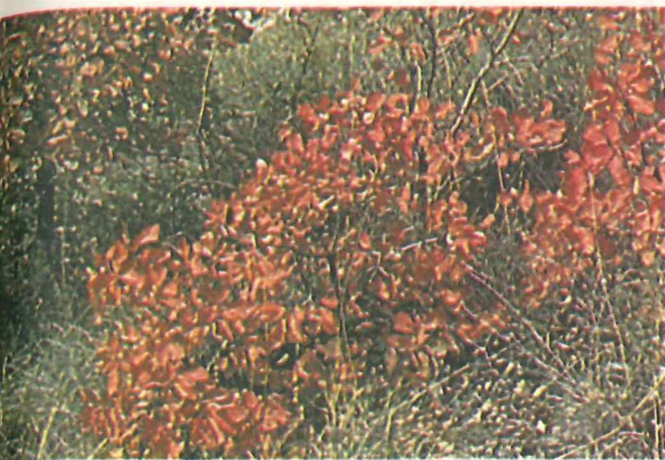
BÉCSY LÁSZLÓ, CSÖNGEI ISTVÁN, GYENGE LÁSZLÓ ÉS SOMFALVI ERVIN fotói

Észrevetted már, hogy milyen gyönyörű színekben pompáznak most az erdők? A fák, bokrok közül sokat érdemes külön is megfigyelni: egyeseket szép vonalú leveleikért, másokat sudár törzsükért, formás koronájukért, megint másokat lángoló vagy éppen halvány színeikért. Hát még a termésük! Igazi meglepetés, valahányszor a piros, kék, sárga vagy narancsszín gömböcskék, tokocskák előbukkannak a levelek közül. Némelyik ehető, némelyik nem! Ismerkedj meg velük! Ha szüleiddel, testvéreiddel az erdőn jársz, próbáld felismerni, megkülönböztetni, nevükön nevezni őket. Meglátod, milyen örömöd telik benne. Ízelítőül addig is bemutatunk néhányat közülük, hogy a legközelebbi kiránduláson jó ismerősként köszönthesd őket!

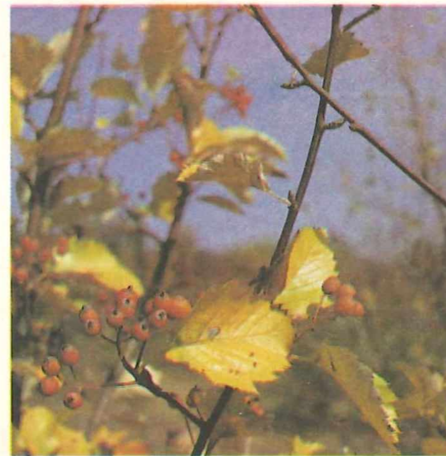
Élénkpiros bogyója van a galagonyának

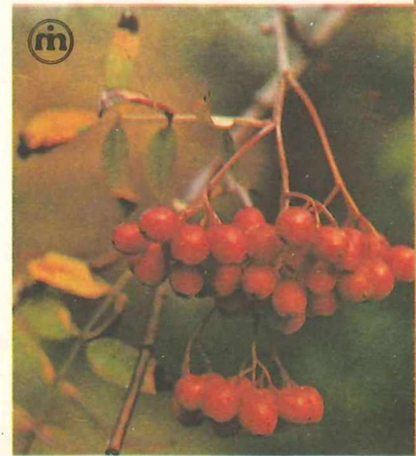

Bőrcserző anyag készül a ***cserszömörcéből***

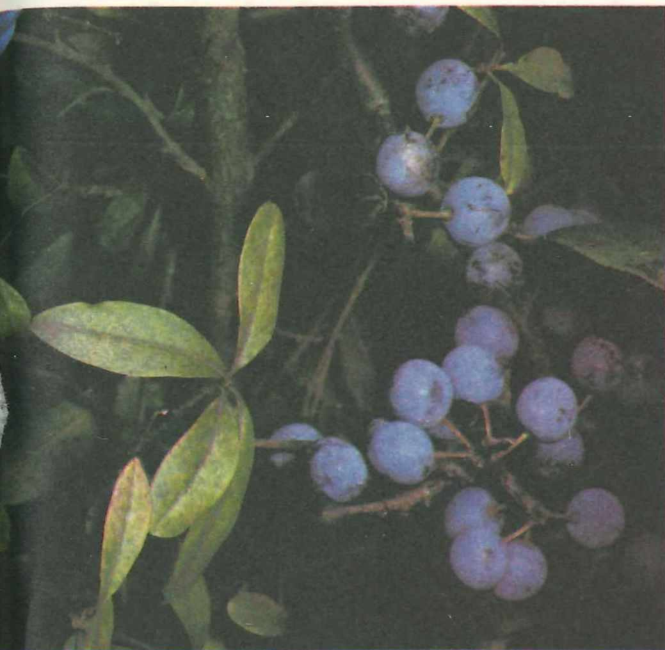

A vadrózsa termése a fanyar ***csipkebogyó***

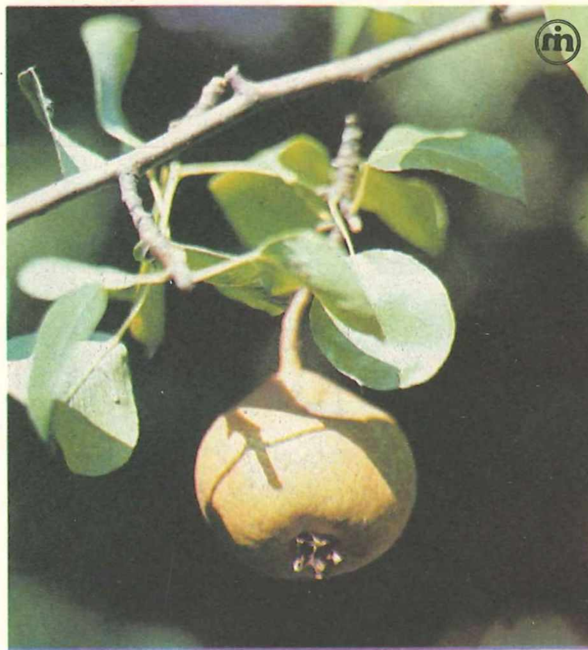

Másfajta piros bogyó a ***budai berkenye,*** *és szomszédja a* ***madárberkenye*** *is*

Kék a ***kökény,*** *de úgy jóízű, ha feketére érik*

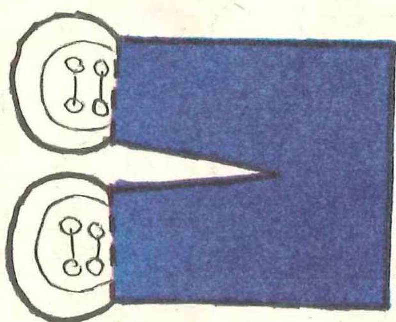

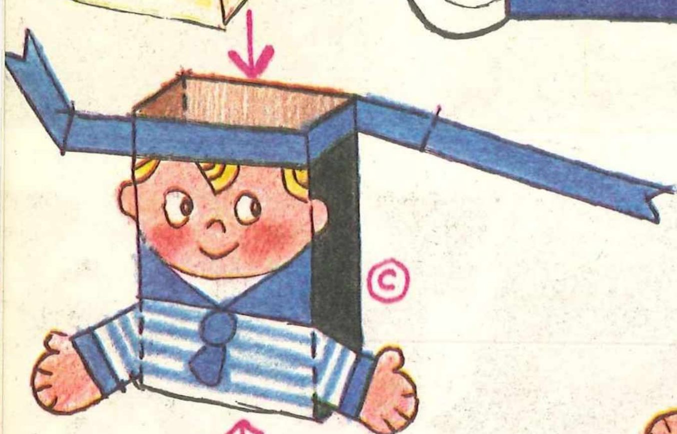
A ***vadkörte*** *is ehető, mint rokona, a nemes körte*

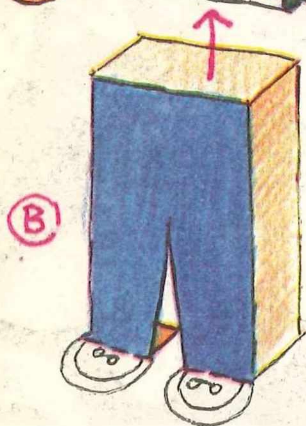

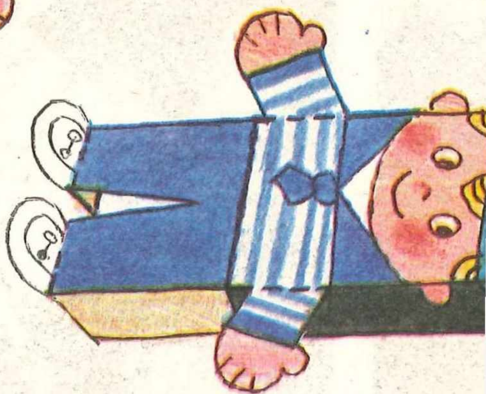
Az ***áfonya*** *bogyójából ízletes dzsem készül*

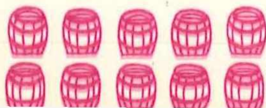

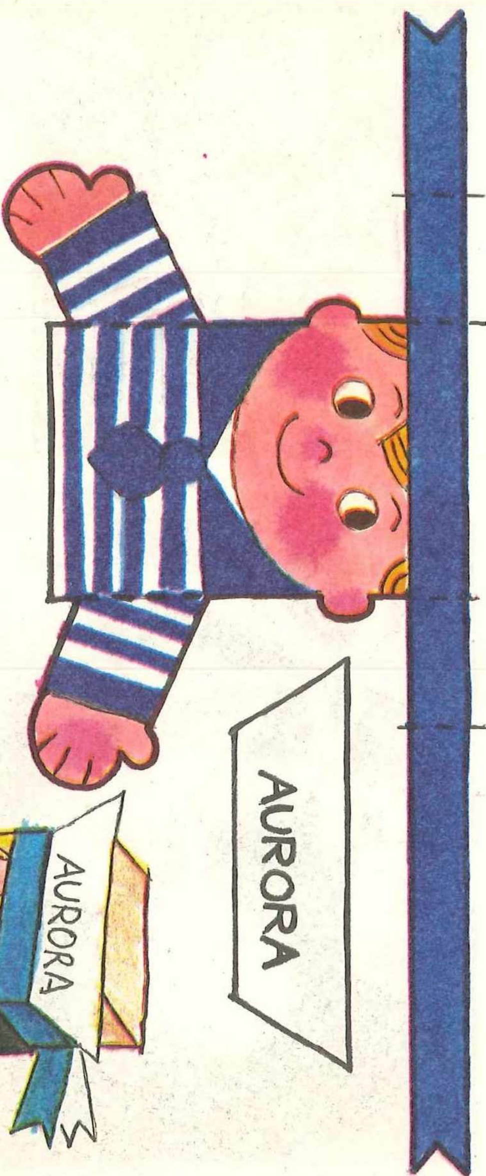

NAGY KATALIN terve alapján rajzolta: F. GYŐRFFY ANNA

★ Ünnep előtt ★

Mindnyájan szeretjük a karcsú, fehér hajókat, mindenkit érdekelnek a világlátott, bátor hajósok, akik izgalmas történeteket tudnak; csíkos trikót és tányérsapkát viselnek.

Ünnepnap közeledik. A tengerészek elöl jártak abban a nagy harcban, amelyre ezen az ünnepen emlékezünk, és amelyben dolgos, szegény emberek győzedelmeskedtek a dologtalan hatalmaskodók felett. Mostanában sok szó esik ezekről a tengerészekről és híres hajójukról, amelynek ágyúja jelt adott a harcra. A hajót Aurórának hívják, azt jelenti: hajnal.

Amikor erről beszélgettünk, Mackó egy kis tengerészbabát készített; ha tetszik, készíts te is hasonlót! Két gyufásdoboz, egy kevés színes papír meg ragasztó kell hozzá.

Az egyik dobozfiókra ragassz papírból kivágott sapkát, a másikra kék nadrágot, a tokra pedig fejet, trikót, pántlikát. Másold le őket mintánkról áttetsző papír segítségével. Told a sapkás fiókot (**A**) felülről a tokba (**C**), alulról pedig csúsztasd bele egy kissé a nadrágot (**B**)! Kész a tengerészbaba.

LEV TOLSZTOJ:

Történet

Az öreg nénének volt egy lányunokája. Amikor ez a lány még kicsi volt és folyton csak aludt, az öregasszony sütötte a kenyeret, kisöpörte a kunyhót, szőtt, font az unokájára. Amikor pedig a néne nagyon megöregedett, akkor mindig csak a kemencesutban feküdt, és szunyókált. A leány pedig sütött-főzött, mosott és varrt, szőtt, font a nagyanyjára.

A szalmaszál

A szalmaszál a mezőn feküdt, aztán a szél valamiért fölkapta. A magasba röpítette, megforgatta, és belesodorta egy mocsárba. Rosszul esett ez a szalmaszálnak, hiszen a réten világos volt, a mocsár meg sötét hely, és olyan, de olyan szomorú! Már éppen szalmakönnyekre akart fakadni, amikor az egyik zsombék mögül apró béka dugta ki a fejét. Ránézett a szalmaszálra, és elbrekegte magát.

— Nézzétek! Nézzétek! Idepottyant az aranysárga nap egyik sugara! Hurrá!

G. CIFEROV:

A tenyér

Lepörgött az őszi levél a fáról, feküdt a földön, megremegett, és összecsukódott, mintha egy kis tenyér nem akarta volna elengedni a nap legutolsó sugarát.

Fordította: BENYÓ MARIANNA

GÁBOR ÉVA rajza

MAKK MARCI JÁTÉKÖTLETEI:

Zoknihúzás lábbal

Ülj a padlóra, bújtasd a lábfejedet a zokniba kézzel, azután fogd meg a zokni szélét a másik — meztelen — lábad ujjaival, és húzd fel teljesen a lábadra. Kézzel már ne nyúlj hozzá! Ha sokat gyakorolod, annyira megügyesedhetsz, hogy a bebújáshoz sem lesz szükséged a kezedre. A másik lábadat is próbáld ugyanúgy felöltöztetni!

SZÁVAY EDIT rajza

Zoknihúzás állva

Lássuk csak, fel tudod-e húzni a zoknidat állva, egyenes háttal, felbillenés nélkül? Próbáld meg! Támaszkodni nem szabad!

DEMETER RÓZSA

Játsszunk most együtt!

Kedves Szülők, Nagyszülők, kedves Felnőttek!

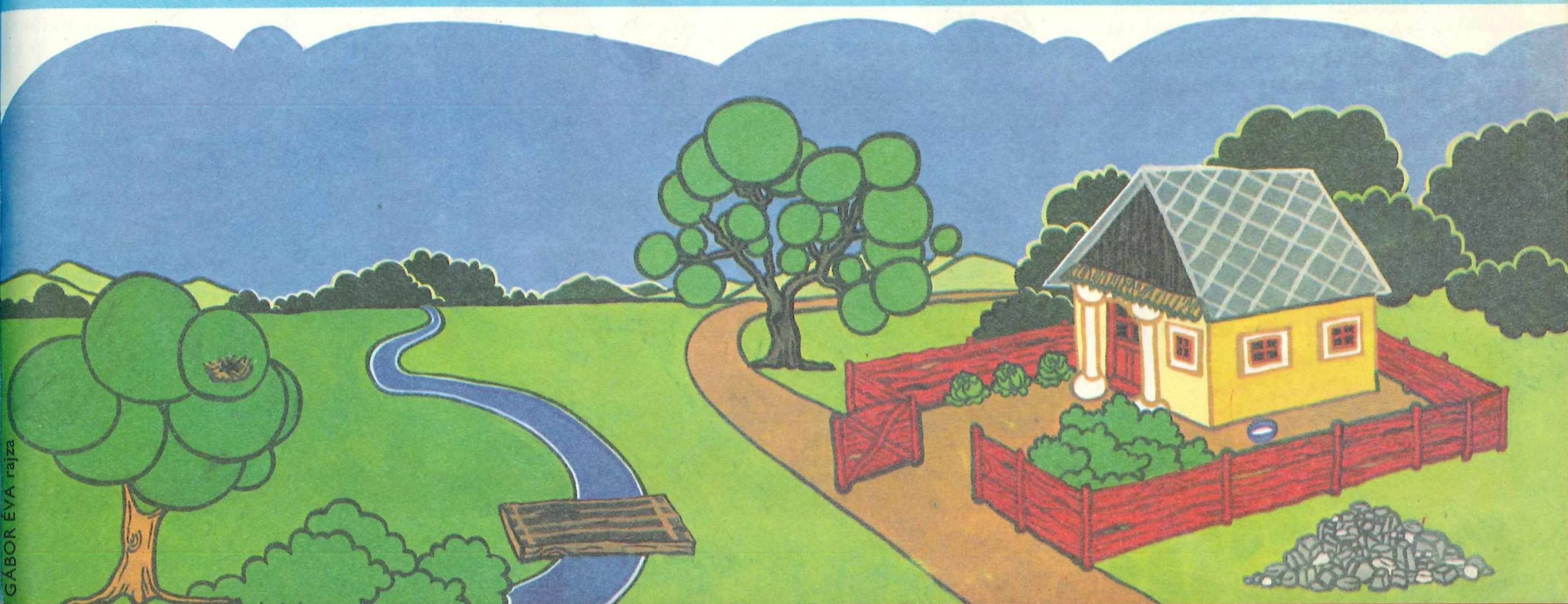
Mostani játékunkkal szeretnénk elősegíteni, hogy a gyerekek világosan és pontosan tudják kifejezni magukat, helyesen határozzák meg a személyek, tárgyak, dolgok helyét. Az igényesebb beszédhez feltétlenül hozzátartozik a határozószók helyes használata. Sokat segíthet minden felnőtt abban, hogy a gyerek — legkésőbb iskolás korára — helyesen alkalmazza nyelvünknek e fontos elemeit; beszélgetés közben kerítsenek sort gyakori használatukra.

Sok kisebb gyerek is megérti ezeket a szavakat: alatta, felette, mellette, rajta, oldalán, előtte, mögötte, lent, fent, kívül, belül, közel, távol stb. Megérti, de ritkán használja, különösen akkor, amikor a felnőttek is gyakran megelégszenek az egyszerűbb „ott" szócskával. Ilyenkor az óvó néninek kell rászoktatni a gyerekeket a szabatosabb, árnyaltabb beszédre.

Az oldalon lent egy nagy képet látnak, a melléklet felső szélén pedig egy idetartozó rajzcsíkot. Vágják le a csíkot, és tegyék a nagy kép fölé. A felnőtt először mondassa el a gyerekkel, hogy mit lát a nagy képen és a mellékletből levágott rajzcsíkon. Azután vágja szét a gyerek a csíkot, és helyezze a kis képeket a nagyra, a felnőtt kívánságainak megfelelően. Arra kérjük a felnőttet, hogy meséljen a gyereknek egy történetet a kép tárgyainak felhasználásával, például így: A kisfiú és a kislány most jön haza a sétából. Tedd őket az útra, a kislányt közelebb a fához, a kisfiút távolabb. A nyuszi kiszaladt az erdőből a ház mögül, talán éhes, vagy csak torkoskodni akar a káposztából. Tedd a nyuszit a káposzta mellé! A cica is szomjas, odakészítették a tejecskéjét. Hol van a tálkája, a ház előtt, az oldalánál vagy mögötte? Tedd oda a cicát is! Hát a kutya vajon miért ment ki a kapun? Nézd csak, leült a kerítésen kívül az útra! Este lesz lassan, a kismadár is megtér a fészkére a nagy fán, közel a tetejéhez. Mutasd meg, hová repült! Ejnye, a gyerekek eldobták az erdőben szedett virágot a fa mellé.

Hasonlóképpen elhelyezhetik a halacskát a híd mellett, a papírcsónakot a bokrok alatt, az őzikét a fák közé, a napot a ház fölé, a felhőket is, tetszés szerint.

Biztos, hogy szívesen játssza a gyerek ezt a kirakós játékot. Érdemes rá többször is visszatérni, de akkor a tárgyakat, állatokat másképp helyezzék el, hogy a gyerek begyakorolhassa a dolgok pontos helyét jelölő szavak jelentését. Mert jobban érti és jobban megjegyzi, ha nemcsak hallja ezeket a kifejezéseket, hanem a maga által elhelyezett tárgyak segítségével alkalmazza is. *R. K.*

GÁBOR ÉVA rajza

GYÁRFÁS ENDRE:

DÖRMÖGŐÉK HABOT VERNEK

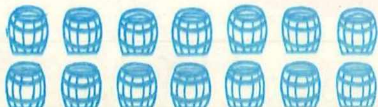
— Ugye, nagyon búsulnátok —
néz Dörmi a két gyerekre
— ha a mai uzsonnátok
tejszínhabos torta lenne?
— Jaj, dehogy!
— A világért sem!
— Nahát akkor, ha jól értem,
azt sem igen bánjátok, hogy
egy kicsikét kuktálkodtok.

Ez kell csak a jó bocsoknak!
Kötényt kötnek, mancsot mosnak,
s tejszínt öntve mély edénybe
készülnek a habverésre.

Csaholás a kertek alatt...
s felbukkan egy „sötét" alak.
Sötét — hiszen fekete.
Puli Panni a neve.

— Berci, Marci, jó nektek!
Tejszínhabot verhettek.
— Azt hiszed, hogy könnyű, Panni?
Nagyon gyorsan kell kavarni.

F GYŐRFFY ANNA rajzai

— Nem gyorsabban, mint ahogy én
csóválom a farkamat.
Rákötjük a habverőt, és
percek alatt kész a hab.

Úgy is tesznek. S míg az ebre
rábízzák az édes habot,
játszani kezd a két medve.
— Pörögjön a pulifarok!
Bukfenceznek, fára másznak,
vígan ugróiskoláznak...
Már előre — úgy gondolják —
le kell ugrálni a tortát.

Egyszerre csak hátranéznek...
Egyik sem hisz a szemének.
Káprázat ez? Vagy más csuda?
Habfehér az egész kutya,
forgó farka mögött pedig
üres edény szerénykedik.

— Nem mondom — szól Berci, s nevet
— mulatságnak jó, sőt remek.
Öccse dörmög, morc a képe;
neki más a véleménye:
— A tejszínhab jobb lenne tán
a tortánkon, mint a kutyán.

ÚTKERESŐ A kék kisautó nem ismeri a benzinkúthoz vezető utat. Segíts neki! Ha megtaláltad, fektess áttetsző papírt az oldalra, és rajzold rá a kisautó útját. Dörmögő Dömötör várja rajzodat.

Dörmögő Dömötör, a Magyar Úttörők Szövetségének gyermeklapja. Megjelenik havonta. Szerkesztő: Rákos Klára. Kiadja az Ifjúsági Lapkiadó V. Felelős kiadó: Dr. Petrus György. Szerkesztőség: Budapest VI., Dalszínház u. 10. Telefon: 318-798. Levélcím: Dörmögő Dömötör szerkesztősége, 1370 Budapest, Postafiók 357. Kiadóhivatal: 1374 Budapest, VI., Révay u. 16. Telefon: 116-660. Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivataloknál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (KHI, 1900 Budapest V., József nádor tér 1.) közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215-96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj negyed évre 12,—, félévre 24,—, egész évre 48,— Ft.

Index: 25.193

80.0636 — Kossuth Nyomda, Budapest. Felelős vezető: Bede István vezérigazgató.